

PÉTER MÁRTA
kiterült idők

(homok-haza emlék, 2015. március 25.)

fényző nap volt
tavaszi, míg láb-
buszoztam a terek
városán át, hogy
ott álljak majd a
műhelyek körül
miket sorba mutattak
nekem, s loholta
magát szívem a
fények udvarában
aztán a ritmus fényes
napon aludni tért, mert
az órák kiterültek a
forrás asztalán és
később a vonatban is szám-
lappal lefelé nézett a világi
szerkezet, de a főszerep
az időé maradt, mert a
vonatnyi táj is múltást pereg, s
bár az önszerető katalán az
időt leöli, bármikor
lesünk idő-ölésre
(keresésre)
időben maradva tesszük azt.
még a *miskei anteusz*
fegyvere is fehér meg
világos sugárzás, túl
mindenen, messzi szépben
áttetsző delelésben
ragyogva, eloldva itteni fénytől és
árnytól is, mert ő
tudta és tette, 'mit
keleti elődje
hogy a lényegre
döbbenve
hallgatni kell
hisz' a csend mindent
magába von, a fény-
fehérben minden szín
bennefoglalódik, ahogy
igaz tartományok
szavatlan mélyén
az *örök* szeretése
és a teremtett lénynek
nincs más lehetősége, még
ha tudatlan is.
ezt hozta és
mutatta az óra-
hátlap, a csendet
asztalon, vonatban
mindegy helyen
lét-mezítelen
mert a számlap, a
szerkezet itteni ruhája
látatlanba fordult, míg
a vonat kattogott, de
nem múlt semmi
mert a semmiben

voltunk, ültünk, s
bronzfű, sisak... meg
homok-haza kint és
bent is, vonati asztalon
szellem-vigadalom, ez
emlékem, s a táj
forrásai azóta
is *futó tüzek*
és szemem issza
fölsizza betűit, a
kiterült időt –
tarts ki, tarts
még bennem
ittlétemben
segíts

